

Bogodla te zloweki do Kristuka wërisch namogu.

„Kak možoscho wy wërisch, kenž wy
zescž jaden wot drugogo beroscho, a
tu zescž, kotaraž wot togo jadnogo
Boga jo, wy nepytascho.“ Jana 5, 44.

Nasch humožnik poweda s tymi farisejarami, kotrež jogo
gorëšesch nefschechu; a kotrež se s tym sagraňachu, až jim
možno nej, do njogo wërisch. Woni běchu rowno žiwny statk
wot njogo wizeli: — zlowek, kenž wele dñujkich lët běscho chory
był, bu srasom hugojty, a to psches jedno samste słowo. Taki
žiw, jaden žiw teje smilnosczzi a schogomožy Božeje, dejascho jim
hopokasasch, až Kristus ten syn Božy jo. Ten žiw woni dere
wizechu, ale — město až s njogo tu wërnoscz hysnachu —, chopichu
woni pscheschirwo togo šneša warzasch, až won take na šobosche
žnył běscho. Bož Božy žiwny statk jich huzascho, to běscho
nad nimi sgubjone; woni nefschechu ten palž Božy wizesch.
Perivej, nežli take živy se stanachu, běscho Jan ten dupjar
pschisšel, ten saporwedat togo messiäsa, we starem testamensche
ako Elias šwěsczelowany. Na Jana te farisejare tšchochu
wërachu, a tu šbytnu niewëru woni šamelzachu, togo ludu
dla. Woni se nedowazychu, psched tym ludom gronisch, až
Jan wot Boga pošlany nej. Ako togodla ten humožnik
jich pschafascho: „Wotžo běscho Janowe dupëie? běscho
wono wot ñebja, abo wot zlowekow?“ ga buchu woni
šmolone a ñamožachu jomu wotgronisch. Pscheto, kšeli woni
jogo pošlane přesch, ga by ten lud se na nich rošgoril;